

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Hàng ngày, Tư Cầu thả rè dọc theo bến sông để kiếm mỗi khiêng vác hàng hóa lên xuống cho các chủ ghe. Đến tối, anh ta trở về lật chiếc ghé bố ra ngủ ở trước hàng ba nhà của cô Năm. Như vậy anh ta cũng tạm sống lây lất qua ngày.

Một bữa trưa nọ, sau khi phụ chất hàng lên bờ cho một chiếc ghe chở mắm ruốc, anh ta xin người chủ ghe một miếng mắm gói vô lá chuối, rồi rè lên hàng me trèo lên bẻ một mớ đem xuống ngồi dựa gốc cây chấm ăn ngon lành. Cắn ăn được vài trái, Tư Cầu đã thấy ê răng và khi nó vừa với tay tính liệng xuống sông gói mắm ruốc thì có một thằng nhỏ xách hộp đánh giày tằm dưới sông lên đi trờ tới. Thấy vậy, thằng nhỏ vừa chạy rút lại phía Tư Cầu, vừa la lên:

- Ê, khoan liệng anh Hai ơi! Để đó cho tui!

Tư Cầu để gói mắm xuống:

- Thì đây nè! Đó, mày ăn bao nhiêu cho vừa sức thì ăn đi!

Thằng nhỏ cầm một trái me lên, vừa nuốt nước miếng, vừa nói với Tư Cầu:

- Trời đất ơi, me chấm với mắm ruốc ngon lành như vậy mà anh tính vứt đi, ổng quá!

- Ồi, thứ này ở đây thiếu gì. Tao thấy thèm thì ăn bậy vài mắt me chơi, chớ chờ nhiều nữa thì hỏng nỏ!

Tư Cầu ngồi nhìn thằng nhỏ đánh giày cắn ăn ngấu nghiến mớ me mà bắt ê răng thêm. Anh ta tò mò kéo cái ngăn hộp đánh giày ra xem xét một hồi, rồi nói:

- Cha, coi bộ mày làm ăn khá hơn tao đa! Mới hồi sáng tới giờ mà giấy bạc nằm xếp lớp ở trong này rồi!

Thằng nhỏ nhăn răng cười:

- Thì gặp bữa tổ đãi nó vậy, chớ gặp bữa bị mã tà đá văng hộp đánh giày, ôm đầu máu chạy thì... khác hơn nhiều!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì mà đá mình mậy? Mình mần ăn chớ bộ đi ăn cướp, ăn trộm gì sao?

Thằng kia vẫn thản nhiên vừa cắn thêm mắt me vừa đáp:

- Ồi, làm ăn như tui tui rắc rối như vậy là thường. Còn nhiều cái trật bảng hợm nữa chớ bộ thôi sao!

Rồi nó hỏi lại Tư Cầu:

- Còn anh Hai, anh làm cái gì đây mà coi bộ ung dung quá vậy?

- Mày kêu tao thứ tư cho nó... đúng hơn, tao vác hàng lảng nhặng dưới bến sông này, mệt thấy bà chớ ung dung gì mậy!

- Có khá không anh Tư?

Tư Cầu lắc đầu:

- Thì cũng lây lất qua ngày vậy, nhưng hỏng khá hơn mầy đâu!

- Hỏng khá hơn cái nghề đánh giày này hả? Vậy anh muốn nhập bọn với tui tui kiếm ăn thêm hông?

Tư Cầu cười vỗ vai nó:

- Kiếm thêm tiền ai mà hỏng muốn, nhưng tao... hỏng quen mần cái nghề của tui bây.

Thằng nhỏ đánh giày sốt sắng nói:

- Hỏng quen thì tui tui chỉ cho! Làm vương làm tướng, làm thầy làm bà thì khó, chớ làm thứ đánh giày này tui chỉ sơ sơ là anh biết liền...

Tư Cầu lắc đầu:

- Tao nói mầy chưa nghe ra... Tao nói tao hỏng... khoái mần cái công việc đó, chớ tao có nói là khó hay dễ gì đâu! Hỏng nói dẫu gì mầy: tao thuộc cái hạng ôm cây vác bừa quen đi rồi. Mầy biểu tao mần cái gì nặng nhọc tao hỏng ngán chút xíu nào hết, chớ bắt tao cầm cái bàn chải phui phui ba đôi giày của thiên hạ, hay bắt tao mần công việc lắt nhắt gì khác... tao chạy tét đa mầy!

Thằng kia chắc lưỡi than:

- Nói cái điệu như anh còn nghèo lâu!

Tư Cầu ngả lưng dựa vào gốc me duỗi chườn ra và mỉm cười đáp:

- Thì nghèo thì ráng chịu chớ sao mậy!

Thằng nhỏ đánh giày đưa tay áo quẹt miệng, xách hộp đánh giày đứng dậy:

- Thôi tôi đi nghen anh Tư. Để hôm nào rảnh tôi xuống chơi... Mà anh có ở đây thường hông?
- Ủ khi nào rảnh mày thả xuống đây chơi, tao đóng đô hà rằm ở bến sông này mà!

Thằng kia đi được mấy bước thì Tư Cầu kêu giựt ngược nó lại:

- Ê bồ! Mày tên gì mà từ nãy giờ mắc nói chuyện lằng xằng tao quên hỏi cho biết?

Thằng kia đứng lại:

- Ờ... tên tui hả? Anh kêu tui là thằng Năm Bò Búa cũng được. Hay là bữa nào anh muốn kiếm tui, anh cứ hỏi thăm mấy thằng đánh giày tên tui thì đứa nào cũng biết hết.

Tư Cầu nhú mày:

- Năm Bò Búa? Tên gì mà nghe trúc trắc quá vậy mậy? Từ thuở giờ tao ở ruộng, nội mấy thứ bò chỉ có bò hóng là hơi lạ một chút, chớ tao chưa nghe nói tới thứ... bò đó lần nào hết!

Thằng Năm Bò Búa cười... bò lẩn:

- Thôi cha nội ơi, hông phải bò... có sừng đâu. Bò búa là một món đồ ăn, cái thứ... cuốn cuốn của mấy chú chệt đẩy xe "cốc keng" bán đó mà! Để bữa nào dư tiền tui mời anh ăn thử một lần cho biết.

Tư Cầu xên lên hỏi thêm:

- Vậy hả! Mà sao cái tên của mày lại... dính lú đến cái món cuốn cuốn đó?
- Có gì đâu... tại có một bận tui kẹt tiền xài quá giựt bậy cái hộp lon đựng tiền của thằng cha bán bò búa nên tui nó kêu riết rồi thành danh luôn...
- Cha sao mày dám liều mạng vậy hả?

Thằng Năm thản nhiên đáp:

- Ồi năm thì mười họa thì làm bậy có chút đỉnh đó chớ gì đâu anh Tư! Tui nó còn làm những chuyện động trời nữa!

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Thiệt tao phục mày sát đất! Mà mày làm chi vậy? Minh có nghề kiếm ăn đàng hoàng chớ bộ...

Thằng Năm hơi ngạc nhiên nhìn Tư Cầu một hồi rồi nhún vai đáp:

- Phải như anh nói vậy thì hông có chuyện gì hết.

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

- Thôi mày có đi đâu thì đi đi! Ờ, tao thứ Tư tên Cầu, tao nói rõ thêm để cho mày biết, chớ hông thì mày thấy tao cho ăn mắm ruốc rồi mày "a thần phù" kêu tao là Tư Mắm Ruốc thì... bậy bạ lắm đó nghen!

Thằng Năm cười hề hề rồi bước đi. Tư Cầu còn nói vói theo:

- Nhớ xuống dưới này nói chuyện chơi nghen mày Năm?
- Ủa!

Một buổi chiều nọ, trong lúc Tư Cầu hết mối vác hàng đang ngồi dựa lưng vô gốc me ở bờ sông nghĩ ngợi vẩn vơ, thì bỗng thấy thằng Năm Bò Búa hớt hơ hớt hải chạy từ phía đường Quai Picquet xuống mé sông, và nó nhìn dớn dác bốn phía như muốn tìm ai. Tư Cầu đứng phất dậy kêu lớn:

- Ê Năm!

Thằng Năm xăm xăm chạy lại hào hển nói:

- Anh Tư! May quá tui đang kiếm anh đây nè!
- Kiếm tao chi mậy?

Rồi khi nhận thấy cái áo của thằng Năm rách toạc ba bốn chỗ, còn mặt mày thì chỗ bầm tím chỗ sưng vù, Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn một hơi:

- Trời ơi, sao kỳ vậy mậy? Bộ mới quánh lộn với đứa nào hả? Hay là mày vừa đi... chụp giựt cái gì nữa để cho chúng đập đó phải hông?... Còn cái hộp đánh giày của mày mất tiêu rồi hả?

Thằng Năm lấy tay vuốt vuốt lên mấy chỗ bị thương trên mặt, rồi định thần lại nói:

- Nguy quá anh Tư ơi! Tui bị cái thằng ôn hoàng dịch lệ vật đó đập tui một trận quá xá!

Rồi như nghĩ ra điều gì nó đâm ra tức ngang, cung gân cổ nói tiếp:

- Nó ỷ nó lớn hơn tui, chớ phải nó bằng trạc tui thì quánh tay đôi, tui biệt có ngón thằng nào!
- Mà thằng nào quánh mày? Tại sao nó quánh mày mới được chớ?

Cái thằng Châu Tiếp đầu gà đít vịt ở Chợ-lớn mới trở lên trên này, anh hông biết đâu! Nó tính làm ông hoàng ông trấn bắt tui đánh giày phải đóng thuế cho nó để nó giữ gìn cho thằng nào ở mé nào thì làm ăn ở mé đó,

chớ hồng được chọn rợn gì hết.

- Bộ tui bây chịu sao?
- Tui nó chịu răng rắc hết, chớ hồng chịu thì... mang đầu máu như tui vậy nè! Nó còn đập mẹ cái thùng đánh giầy của tui rồi nữa!
- Còn mày sao lại hồng chịu?
- Tui nó, thằng nào thằng nấy cu-ky một mình thì phải ráng mà bóp bụng chia chác cho nó để yên thân kiếm cơm ăn chớ tui biệt có sợ nó! Bị hồi nãy tui... kẹt đường rút lui địa cho chị Ba tui hay...

Tư Cầu lấy làm lạ hỏi chận:

- Mày về mét với chị Ba mày thì ăn nhằm khi mốc gì hả?

Thằng Năm nghinh mặt lên đáp:

- Thằng Châu Tiếp nó đụng tui như chọc đến ổ ong vò vẽ mà nó hồng hay! Chị Ba tui chỉ làm trời cả một khu nhà lồng chợ cũ, em út rần rần, phen này tui cho chỉ hay thì bà hú thằng mắc toi đó!
- Vậy sao mày hồng địa cho hay đi còn chạy xuống đây chi vậy?

Thằng Năm hơi sượng nói:

- Bị nó rượt ví tôi... kẹt quá tui tông chạy càng xuống đây, và khi nhớ trực lại có anh ở dưới này tui cũng hơi vững bụng.
- Bây giờ mày tính sao đây?
- Thì để chờ coi yên yên bò địa phía chợ cũ, chớ tui mà vác mặt lên bây giờ nó thấy nó mần thịt nữa chớ hồng phải chơi đâu! Nó cấm tiệt hồng cho tui lảng vảng đến các tiệm cơm nhà hàng nữa...

Tư Cầu nghe nói vậy nổi nóng:

- Tui gì ngang như ông kệ vậy? Mày đánh giầy kiếm cơm ăn cũng đỡ mồ hôi xót con mắt, nhà nước hồng lấy thuế gì thôi chớ mắc mỡ gì nó mà nó đòi nạp tiền cả?

Rồi anh ta nghi ngờ hỏi lại thằng Năm:

- Mà có thiệt như vậy hông, hay mày... quơ quào bậy bạ ở đâu bị chúng đập rồi bày đặt nói cho xuôi vậy thôi! Có lý nào ai mần nấy ăn rồi có thằng chơi cha vậy được?

Thằng Năm tức tối đáp:

- Coi, tui bày đặt bày điều làm gì? Anh hồng tin, anh thử hỏi mấy thằng đánh giầy khác coi có như vậy không?

Tư Cầu xuống giọng nói:

- Thì thôi, mày nói vậy tao hay vậy! Hay là mày để tao đưa mày đi chợ cũ cho. Để rồi tao có gặp cái thằng đầu gà đít vịt đó, tao nói phải quấy với nó để yên cho tui bây mần ăn chớ như vậy coi sao được!

Thằng Năm lùi lại một bước, nhìn Tư Cầu từ đầu xuống chân rồi chậm rãi nói:

- Cái chuyện này hồng ăn nhập gì lời anh hết mà anh xía vô làm gì... dám bị họa lây lắm anh à! Tui coi bộ anh cũng bự con và thân thể liền lạc lắm... đụng với nó hồng nổi đâu!
- Coi, cái gì mà "đụng" chớ? Phải nói phải quấy cho nó biết chớ? Tao hỏi mày rui mai chiều gì đây có thằng nào đó cũng đòi "bao" trọn cái bến sông này như kiểu mày nói đó, rồi tao cũng chịu êm luôn hay sao?

Thằng Năm đứng suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói với Tư Cầu:

- Anh Tư nói như vậy cũng phải, nhưng để tới đâu hay tới đó thì... chắc ăn hơn! Bề gì thì cái việc này cũng là chuyện riêng của tui chớ hồng can dự gì tới anh hết ráo. Tui chịu thua nó keo này, nhưng để vài bữa nữa nó sẽ biết tay!

Tư Cầu đứng thẳng người lên, cau mặt nhìn thằng Năm:

- Coi, việc của mày cũng là việc của tao. Vậy chớ tao với mày quen biết với nhau làm khi gì? Nói cho cùng mà nghe thì cái "việc" của mày cũng là cái "việc" của những thằng muốn yên thân kiếm cơm ăn mà bị ba cái đũa trời ơi đất hỡi đó cản mũi cản lái hoài!

Thằng Năm nghe nói bùi tai cũng gật đầu theo:

- Ủ phải đa anh Tư!
- Đó mày coi, nếu để cho ba cái thằng cà phách chó đó lừng lên thì có nước rủ nhau đi cạp đất mà ăn chớ còn mần gì nữa được! Tao nghĩ nội có bao nhiêu đó mà tao cũng đủ nóng mũi rồi đa Năm?

Rồi Tư Cầu nắm lấy tay thằng Năm lôi đi:

- Đi mày Năm! Mày dắt tao đến chỗ bị quánh hồi nãy, để tao coi mặt cái thằng du côn đó rần ri như thể nào

mà nó tính mần cha nội người ta vậy!

Thằng Năm giựt tay lại:

- Ý hồng được đâu anh! Thôi tui xin anh vuốt giận. Anh có thương tui thì nên để bụng, chớ anh mà làng chàng lại đó... hồng nên đâu! Thằng Châu Tiếp đó có võ Tiều, võ Hẹ chớ hồng phải chơi đa!
- Tao đây cũng có võ... rùng chớ bộ lơ mơ sao vậy! Thôi đi mày!

Thằng Năm tò mò hỏi lại:

- Võ rùng có phải là võ Thiếu... Lâm không anh? Tui nghe nói "lâm" là rùng...
- Thì... chắc cũng đâu đó!

Thằng Năm vẫn chưa chịu đi:

- Hay là khoan đi anh Tư à! Để tui đi nói với chị Ba tui chỉ sắp đặt tụi nó ở trong chợ rồi mình "chơi" với nó cho chắc ăn hơn...

Tư Cầu "xi" một tiếng:

- Nói như vậy vậy thì mình cũng là một thứ... ăn hiệp chó chớ có khác gì nó đâu!... Mà mày khỏi lo gì hết: tao chỉ đến đó để nói phải quấy với nó vài lời vậy thôi mà!

Thằng Năm lắc đầu ngẩn ngại:

- Mình "phải quấy" mà nó hồng chịu "phải quấy" với mình rồi làm sao?

Tư Cầu lôi mạnh nó đi:

- Mày sợ vậy thì dắt tao tới xem cho biết mặt nó một chút thôi!

Thằng Năm do dự đáp:

- Thì anh để bữa khác hồng được sao? Bữa nay có... huông rồi, lỡ nó làm bậy thì mệt lắm anh Tư à!

Tư Cầu buông tay thằng Năm ra, xăng xái bước đi:

- Mày hồng chịu dẫn tao đi thì thôi. Để tao lên trên hỏi thăm ra vậy!

Thằng Năm thấy vậy nhăn nhó chạy theo:

- Nếu vậy để tui dẫn anh đi còn có ích hơn. (rồi nó van lơn) Mà anh ráng đừng có nói năng lộn xộn gì hết nghen!

Tư Cầu nhìn nó cười nói:

- Ủ mà!

.....

Đi gần tới vũ trường Rex, thằng Năm đứng lại chỉ cho Tư Cầu nhìn kỹ:

- Nó còn đứng kia kia! Đó, cái thằng bạn đồ "các chú" đứng dựa cột đèn đang nói chuyện với một thằng đánh giày! Anh thấy chưa anh Tư?
- Ờ... ờ... tao thấy nó rồi. Cha, cái thằng coi bộ cũng bậm trợn quá há?
- Nó đó anh! (rồi nó lôi Tư Cầu quay trở lại) Thôi, như vậy cũng đủ mãn nhãn rồi, tụi mình trở đi bờ sông đi.

Tư Cầu đứng khựng lại:

- Được rồi, mày đi trước đi, để tao lại hỏi thăm nó một chút.

Thằng Năm rút cổ, nhăn mặt nói:

- Thôi đi cha nội! (rồi nó dợm chạy đi) Chết cha rồi! Nó chỉ chỗ về phía tụi mình kia! Đố cho khỏi nó đến sanh sự...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng xô thằng Năm trở lui rồi xăm xăm đi thẳng về phía vũ trường Rex. Thằng Năm kêu trời, định chạy theo níu Tư Cầu lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao nó đứng dang ra xa một chút, hồi hộp vừa nhìn theo từng bước đi của Tư Cầu, vừa ngoái đằng phía có thằng Châu Tiếp đứng... Đi gần tới, Tư Cầu khoan thai bước từng bước một để rộng thì giờ sắp đặt lời lẽ đem ra "ăn nói" với Châu Tiếp.

Thấy có người đi thẳng lại phía mình, Châu Tiếp sẽ đưa tay vuốt lại mớ tóc hớt theo điệu "bom bê" có ngọn vát lên hai bên mép tai. Rồi nó đứng chống nạnh, nửa như chờ đợi, nửa như khiêu khích. Còn chừng ba bước nữa tới nơi, Tư Cầu đứng lại nhìn kỹ "đối thủ".

Châu Tiếp vóc vạc cũng cỡ Tư Cầu nhưng hơi gầy ốm một chút: nó mặc một bộ đồ xá-xấu thứ hai da mướt rướt, mấy khuy áo không gài ở phía trên để hở một khoảng ngực có xăm hai hàng bùa Miên ngoằn ngoèo.

Châu Tiếp đeo lưng lẳng ở nơi cổ một sợi dây chuyền lòi tói vàng có tượng Phật nhỏ xíu bằng ngà chạm. Khói của thuốc ngậm méo một bên mép bay xông lên làm cho nó nheo nheo cặp mắt.

Tư Cầu đứng lại, tăng háng rồi lên tiếng chào:

- Mạnh giỏi "boòn", (anh)!

Châu Tiếp làm thinh. Tư Cầu lại nói tiếp:

- Tui muốn nói với anh câu chuyện này...

Châu Tiếp khoan thai đưa tay lên lấy mẩu thuốc lá trên mép xuống, búng văng ra xa rồi hỏi lại:

- Chuyện gì đó mậy?

- Chuyện của thằng Năm đánh giày hồi nãy đó mà!

- À!... Nhưng nó có ăn thua gì đến mày hông mà mày xía miệng vô chớ?

- Thằng Năm nó là... bạn của tui, nên tui muốn kiếm anh để phân trần với anh...

Châu Tiếp mỉm cười đắc chí:

- Bộ nó chịu phép rồi hả? Nó nhờ mày nói với tao vậy hả?

Tư Cầu vội đáp:

- Hồng phải vậy đâu! Thằng Năm hồng có nhờ nhờ tui gì hết. Tui thấy tình cảnh nó tui tội nghiệp nên lợi đây nói với anh... đừng làm như vậy coi kỳ quá. Mình là người lớn mà!

Châu Tiếp đang chống nạnh nghe Tư Cầu nói vậy buông tay xuống, rồi vừa tần mẩn xắn tay áo lên vừa chậm rãi hỏi lại Tư Cầu:

- Vậy té ra mày đến đây để nạp mạng luôn phải hông?

Tư Cầu nhú mày:

- Coi, tui nói chuyện với anh tử tế quá mà!

- Tử tế thì kệ tía nội mày, chớ công chuyện của tao làm ăn thì mày đừng có thọc mỏ vô đó nghen!

Thằng nhỏ đánh giày ban nãy đứng nói chuyện với Châu Tiếp còn đứng xớ rớ ở đó, thấy hai người có vẻ gặng với nhau bèn xách hộp bưng dang ra xa. Tư Cầu cũng nóng mũi dơ tay chỉ vô mặt Châu Tiếp và bắt đầu "mày tao":

- Ê, từ nãy giờ tao nói chuyện với mày đàng hoàng quá mà!... Mày cũng còn tay churen đầy đủ hết chớ bộ cùi què gì đâu, mà bắt mấy thằng nhỏ nai lưng ra mần nuôi cho mày ăn mập thây như con trâu chương đó hả?

Châu Tiếp ngạc nhiên trợn mắt nhìn Tư Cầu một hồi rồi phá ra cười, và nói như phân bua với thằng nhỏ đánh giày còn đứng gần đó:

- Ê ta, bộ thằng này khùng ba trợn rồi sao mà? (rồi nó quay qua Tư Cầu) Mày hồng biết ông nội mày đây là ai hả?

- Mày là thằng đánh nào mà bắt tao phải biết chớ! Tao nói thiệt với mày: mày phải bỏ cái mừng cũ đi, bằng không thì...

Tư Cầu chưa nói hết câu thì nhanh như chớp, Châu Tiếp tổng nó một thoi xéo qua cầm nghe cái bốp, Tư Cầu té bật ngửa ra sau, đầu óc quay mòng mòng... Anh ta vừa lồm cồm chống tay ngồi dậy thì bị Châu Tiếp thuận chân bồi luôn một đá nữa... Bị đòn đau. Tư Cầu tức như điên lên. Anh ta lăn mình lùi lại phía sau, rồi vùng dậy phóng người thẳng lại phía Châu Tiếp và cứ bám sái lấy địch thủ. Anh ta nghiêng rặng dùng hết sức thoi càng đâm bừa tới tấp vào người Châu Tiếp, bất kể trật trật và bất kể những cú đầu gối và cùi chỏ như trời giáng của thằng này!

Không dè bị Tư Cầu liều mạng sấn riết tới như thế, Châu Tiếp đâm ra lúng túng và lui dần vào mé tường.

Rồi không biết Tư Cầu thoi trúng chỗ nghiệt nào, mà chỉ nghe nó "hự" lên một tiếng, ôm lấy bụng và từ từ quỳ chân xuống nghiêng người về phía đàng trước. Như hăng máu, Tư Cầu tổng một đạp vào lưng Châu Tiếp làm cho tên này té nhủi xuống mặt lề đường và nằm gục luôn ở đó... ..Tư Cầu đưa tay vuốt mồ hôi trán, phui phui đất cát dính trên quần áo, đoạn đứng nhìn Châu Tiếp "bèo nhèo" một đống dưới đất. ...Rồi một tiếng chửi thề đầu tiên tuôn ra xuôi rớt từ cửa miệng của Tư Cầu:

- Đ.m. cho mày giỏi làm tàng nữa đi! Thôi ngồi dậy đi chớ, bộ tính nằm vạ luôn sao bô?

Vừa nói tới đó thì thằng Năm cũng vừa chạy tới níu vạt áo sau của anh ta giật giật. Tư Cầu quay lại thấy, mỉm cười và vừa chỉ xuống phía Châu Tiếp nằm vừa nói:

- Đó, mày thấy hông? Có cái gì đâu mà ngán nó!

Thằng Năm không trả lời mà cúi mình xuống Châu Tiếp xem xét, rồi nó bỗng kêu hoảng lên:

- Chết cha rồi anh Tư ơi! Tui coi bộ nó... hết thở rồi anh à!

Nghe nói vậy, Tư Cầu giật mình nhưng làm tỉnh hồi lại:

- Cái gì mà chết? Mày coi ba chớp ba nháng rồi nói bậy hoài!

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Anh hồng tin tui thì nguy đa! Chắc anh đá nó đập lá mía hay bẻ bọng đá gì rồi...

- Coi, rõ ràng là tao đập lên lưng nó mà mậy!

Thằng Năm chụp lấy câu nói đó:

- Như vậy đúng rồi, chắc anh đá bẻ phổi nó chớ gì!

- Bậy nà!

Tuy nói vậy chớ Tư Cầu bắt đầu lo quỳnh không biết phải làm sao bây giờ, anh ta không dám cúi xuống để xem thằng Châu Tiếp đã chết thật hay chưa, mà cũng không chịu bỏ tránh đi chỗ khác... Thằng Năm ngó dáo dác xung quanh rồi nhón chân kê tai Tư Cầu thì thầm:

- Coi bộ hồng êm anh Tư à! Thằng Châu Tiếp nó "ngủm cù đèo" rồi, thiên hạ bu lại coi rần rần mà tui mình còn đứng xớ rớ ở đây thì kẹt lắm đa anh!

Nghe thằng Năm nói vậy, Tư Cầu liếc nhìn ra bốn bên thì thấy lớp thì bọn đánh giày, lớp thì khách đi đường hiếu kỳ đứng bao quanh chỉ chỗ, xầm xì bàn tán... Anh hỏi nhỏ lại thằng Năm:

- Bây giờ tính sao đây mậy?

- Thì đông mẹ đi chớ còn tính gì nữa!

Rồi hai đứa nó lách đám đông đi ra. Bỗng nhiều tiếng "tu hít" vang lên cùng với tiếng giày đinh chạy lớp cốp trên lề đường. Tư Cầu đứng lại nghe ngóng:

- Cái gì mà om sòm vậy Năm?

Thằng Năm lòi anh ta đi:

- Thôi chạy cho mau đi cha nội ơi! Lính "phú-lích" tới rần rần đó? Tụi nó mà chớp được mình thì ở tù rục xương...

Vừa nói thằng Năm vừa co giò phóng nước đại về phía bờ sông. Tư Cầu thấy vậy cũng lao mình theo...

Đến nơi, hai đứa nó ngồi núp sau một đồng nòi chắt dọc theo mé để... thờ dốc!

Một lát sau, Tư Cầu ló đầu lên ngóng về phía Quai Picquet rồi nói với thằng Năm!

- Tao coi bộ êm rồi Năm à!

Thằng Năm cũng nghênh cổ lên:

- Hồng biết êm thiệt hay êm chơi đó! Rủi mã-tà, phú-lích nó canh chừng đâu đó, mình ló ngó dẫn lên nạp mạng cho nó thì... đòi tàn đa anh Tư!

- Bộ mày ngán ở tù sao chớ? Mà tao lỡ tay làm cho nó chết chớ phải mày sao?

Thằng Năm nắm lấy tay Tư Cầu:

- Thì cũng tại tui mới có chuyện rắc rối này! Còn cái việc tù rạc ăn cắp ăn trộm năm ba tháng là cùng thì tui biết có ngán... Ở tù như vậy kể số gì! Còn cái chuyện thằng Châu Tiếp... "xảy" đây khác anh à...

- Gì khác mậy?

- Ở tù rục xương chớ cái gì nữa!

Tư Cầu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Cha, cái số của tao năm nay sao xui cùng mình! Hết chuyện nọ lại xọ vào chuyện kia...

Thằng Năm cựa nự:

- Thì hỏi nãy tui nói anh hồng chịu nghe?

- Coi, nếu tao hồng quánh nó thì phe của chị Ba mày cũng "mần" nó chớ bộ tha luôn sao?

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Thì phải vậy rồi. Nhưng quánh dần mặt nó thôi chớ ai biểu anh nện cho nó... bẻ phổi đâu!

Tư Cầu ngồi làm thinh. Thằng Năm thấy vậy ái ngại nói:

- Thiệt ra việc này cũng tại tui hết!

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

- Hồng phải đâu mày! Cái việc nó như vậy thì phải... như vậy. Mày hay thằng khác... tao cũng hồng thể làm ngơ được. Thôi mày liệu đi địa đi, để đó cho tao, chớ ngồi đây chết cả chùm sao?

Thằng Năm còn đứng lựng khựng đó chưa chịu đi. Thấy vậy Tư Cầu hỏi nó:

- Thôi đi đi mày! Mày đứng ở đây có ích lợi gì đâu!
- Ủa... nhưng anh liệu giữ thân, để tui đi địa nghe ngóng coi ra sao rồi tui trở lợi cho anh hay...
- Ủa!

Thằng Năm lủi thủi bỏ đi về phía đường Ang-Dong để quanh về phía chợ cũ.

◦ ◦
◦

Tối đêm đó, Tư Cầu ngủ luôn dưới bến sông chớ không dám về nhà. Anh ta nằm chò co giữa hàng hũ đường chảy chất thành từng chồng dọc theo một khoảng gần mé sông. Mất anh ta mở trao tráo trong đêm và lúc nào cũng tưởng chừng như có lính tráng sắp tới bắt mang đi. Đôi ba lần tiếng cười nói của mấy anh lái buôn đi chơi về khuya làm cho anh ta hoảng kinh nín thở nằm sát xuống đất. Bầy muỗi đói xông vào cắn đốt mà anh ta chỉ lấy tay quơ quơ chớ không dám đập mạnh... Mãi đến gần sáng anh ta thản mỏng ngủ thiếp đi lúc nào không hay... Bỗng một con chuột cống bò lên gậm vào ngón chân út của Tư Cầu làm anh ta giật mình la ú ớ, ngồi vụt dậy láo liên nhìn ra bốn phía... Đến khi nhận thấy con chuột lủi thủi bò về phía miệng cống, Tư Cầu mới yên tâm và đưa tay xoa bóp ngón chân đau...

...Lối chín giờ sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang ngồi khuất trong mui của một chiếc ghe hàng quen để ngóng chừng lên bờ, thì anh thấy thằng Năm lững thững đi xuống mé sông. Tư Cầu ló cổ ra ngoài đưa tay ngoắc ngoắc cho thằng Năm thấy, rồi thụt vô trong mui ngồi chờ. Anh ta ngạc nhiên khi thấy thằng Năm không có vẻ gì lo sợ hết mà lại quơ chân múa tay, cười hồ hồ, nghênh ngang đi xuống...

Tư Cầu nhón chân ló đầu ra, hát hàm hỏi thằng Năm:

- Sao vậy? Bộ mày hồng ngán sao mà đi xà nghinh xà ngang đó?

Thằng Năm nhảy tót xuống ghe cười đáp:

- Cái gì mà ngán? Dân này bảnh mà?

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi vô trong mui:

- Thôi đi tí non! Chuyện này đâu phải chuyện chơi mà mày nói cà rờn hoài hả?

Thằng Năm nhìn lại nó, rồi làm bộ cụp nụ:

- Tôi có nói chuyện chơi hồi nào đâu?

Nhưng khi thấy vẻ mặt của Tư Cầu vừa cáu kỉnh, vừa lo sợ, nó vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu, rồi cười nói:

- Tui phá anh chơi đó! Êm hết rồi anh Tư à.

Tư Cầu vội hỏi lại:

- Êm rồi hả? Mà em ra làm sao mày nói lợi cho tao nghe coi Năm?... Bộ người ta đem chôn nó rồi hả?

Thằng Năm cười rộ lên rồi nói:

- Ối cái thằng Châu Tiếp đó, thiên lôi đã nó bẩy búa cũng hồng chết nữa, mấy cái đá của anh mà ăn thua gì...

Tư Cầu chụp lấy vai thằng Năm, vừa lắc lắc mấy cái vừa hỏi dồn:

- Sao, bộ nó chưa chết hả? Nó còn sống thiệt hả mày?

Thằng Năm mỉm cười gật đầu. Tư Cầu xô mạnh nó ra rồi thở khi một cái dài như trút hết mọi nỗi lo âu. Rồi anh ta cụp lại thằng Năm:

- Đó mày thấy hông? Tao nói nó hồng chết mà một hai gì mày cũng nói nó "ngủm" hết... Tao đập nó một cái lên đặng sau lưng nhẹ xều mà!

Thằng Năm nghinh mặt cãi lại:

- Thôi đi, anh đập nó một cái long phỉ chứ nhẹ cái con khỉ hợ! Nó không chết luôn nhưng lúc đó nó chết giắc. Anh nghĩ lại coi, lúc đó gấp bên đít, mình có thời giờ đâu mà đứng đó chờ xem kỹ coi nó chết thiệt hay chết giả... Mình thủ trước cho chắc ăn thì hơn.

Tư Cầu nghe thằng Năm nói vậy cũng xuôi tai nên gật đầu nói:

- Mày nghĩ vậy cũng phải... (rồi anh ta lo ngại hỏi thêm) nhưng bây giờ nó ở đâu? Nó chết thì cũng nguy, mà nó còn sống thì cũng rầy rà cho tui mình đã!
- Cái gì mà rầy rà hả anh?
- Thì thế nào nó cũng kiếm chuyện trả thù, rồi mình hồng lể nhịn nó! Như vậy mà sanh chuyện rắc rối hoài...
- Ổi tưởng chuyện gì chứ chuyện đó anh vững bụng đi! Thằng Châu Tiếp nó cuốn gói đông tuốt xuống Chợ-lớn rồi!
- Vậy hả? Nếu vậy thì êm...

Thằng Năm vênh vác nói:

- Thì êm... Nhưng thử thời nó còn ở lợi trên này, bộ ngán nó sao? Tụi này đủ sức chơi hết mình với nó mà!

Tư Cầu xoa tay:

- Thôi mày ơi! Nó làm quá quắt lắm thì mình buộc lòng phải... lên tiếng một chút vậy thôi. Mình cốt được yên thân kiếm ba hột cơm cho qua ngày ba buổi, chứ tranh bá đồ vương gì đó mậy!
- Phải ai cũng nói như anh vậy thì làm sao sanh chuyện được (rồi nó nắm tay lôi Tư Cầu đi lên bờ) Thôi đi lên chợ chơi một chút anh Tư, bữa nay tụi tui bao anh ăn cơm đó đã!
- Thôi đừng bày đặt ra nữa mậy! Để tao còn phải đi nhà cô Năm cho cỗ hay, chứ hồi tối tao hồng có ngủ ở nhà chắc cỗ mong lắm!

Thằng Năm không nghe cứ lôi bữa Tư Cầu đi:

- Thì anh cứ lên chợ với tui một chút, rồi lát nữa trở đi nhà cũng được mà. Đàng nào cũng trễ thì cho nó trễ luôn, với lại cũng gần đến giờ cơm nước rồi, bộ anh hồng đi ăn cơm hay sao?

Tư Cầu thở dài:

- Thiệt tao cũng ráng theo mày một lần nữa!

Thằng Năm nhăn răng ra cười:

- Anh cứ nói vậy hoài!... Mà chuyến này vui vẻ lắm chứ hồng có cái gì mà rắc rối nữa đâu mà anh ngại. Hồng nói dẫu gì anh: chị Ba tui chỉ muốn gặp mặt anh để cảm ơn anh đó.

Nghe nói vậy, Tư Cầu thêm ngần ngại:

- Thôi để bữa khác Năm à!

Thằng Năm không nghe lôi tuột nó đi:

- Bữa khác sau được anh Tư! Cốt mời anh đi hôm nay cho nó sót dèo vậy mà!

Tư Cầu đành chịu thua. Anh ta vừa lắc đầu vừa nói với thằng Năm:

- Thiệt tao gặp mậy là có chuyện rắc rối hoài! Thôi đi mậy!

Thằng Năm cũng cười đáp lại, rồi xăng xái xông đi lên trước...

◦ ◦
◦

Thằng Năm dắt Tư Cầu đi sâu vào trong một con đường hẻm chật hẹp, dơ bẩn. Gần đến một cái chái ngăn che bằng ván thùng, giấy dầu và tôn bẽ, thằng Năm đưa tay chỉ cho Tư Cầu thấy:

- Nhà của tui đó anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt như để nhìn kỹ thêm rồi hỏi:

- Ý trời, cái chái nhỏ bằng bụm tay mà mậy kêu là "nhà" của mậy đó hả?
- Chớ sao anh! Giữa châu thành mà kiếm được một cái như vậy ở cũng bảnh lắm rồi!

Tư Cầu trề môi:

- Bảnh mớ gì họ?... Thiệt hồng bằng phân nửa cái chòi chẵn vệt của tao ở dưới đồng...

Nói đến đó Tư Cầu nín bặt. Những kỷ niệm cũ bỗng nhiên dựng dậy làm Tư Cầu mất hứng trong câu chuyện đang nói dở với thằng Năm, và sụp mặt xuống. Thằng Năm thấy vậy thiệt thà hỏi:

- Sao khi không đang vui mà mặt mậy anh bí xì vậy? Bộ nhớ nhà hả anh Tư?

Tư Cầu ủ rũ gật đầu:

- Ủ.
- Ối, thì anh coi như là hồng có nhà ở đâu hết như tụi tui đây thì... hơn hết! Mà ở đâu riết rồi cũng quen đó, hơi sức đâu nhớ hoài cho mệ đó anh Tư!

Tư Cầu gượng cười nhìn nó đáp:

- Thì để tao cũng ráng quên lần lần... Nhưng cái chuyện này tao thua mày xa đũa!
- Thằng Năm nắm tay Tư Cầu dẫn vô "nhà" của nó:
- Tới rồi anh Tư! Anh chịu khó cúi đầu xuống đi vô cửa hông thôi vập trán đũa anh!

Tư Cầu ké né làm theo lời thằng Năm dặn, khễ lách nhẹ mình vô cửa. Anh có cảm tưởng nếu mình đi đứng, xoay trở mạnh dạn trong cái chái nhà này thì tất cả sẽ đổ ập xuống hoặc xiêu vẹo đi! Thằng Năm lại lên tiếng giới thiệu:

- Đây chị Ba tui đây anh Tư... Chỉ muốn gặp anh để cảm ơn anh về cái chuyện hôm qua đó mà!

Tư Cầu chớp mắt mấy cái liền để nhìn kỹ vì vừa ở ngoài sáng chói mắt nay chui đầu vô trong nhà tối om om... Anh ta thấy trước mặt một người con gái mặc áo xắm, để tóc xoắn lên hai bên vai và đang thản nhiên ngồi trên sạp ván cầm một khúc trái ô môi cạp ăn ngon lành. Thằng Năm quay lại phía chị Ba nói:

- Anh Tư lợi đó chị Ba à!

Chị thằng Năm vẫn ngồi vừa cạp ô môi ăn như không, vừa đưa mắt ranh mãnh nhìn Tư Cầu như để... ước lượng con người đang đứng trước mặt mình. Còn Tư Cầu, một khi quen với bóng tối trong nhà, cũng đứng yên nhìn người con gái mà trong một vài câu chuyện thằng Năm đã cho nó biết đó là tay... không vừa. Tư Cầu để ý ngay đến đôi mắt sắc như dao sáng ngời ngời đang nhìn mình, như cặp con mắt của một con thú dữ đang rình mồi, kể đến đôi hàm răng đang nhe ra cạp cạp lấy mấy mắt ô môi. Tư Cầu tưởng tượng như là đôi hàm răng ấy nhọn lều, bén lềm và trắng bóng một cách lạ thường...

Phải rồi, đứng trước chị thằng Năm, Tư Cầu có cái cảm giác như là đứng trước một con cạp cái tơ... Thằng Năm thấy hai người, không ai mở miệng ra nói năng lời nào hết nên chạy lại gần Tư Cầu níu tay nó lôi đến gần sạp ván và nhắc lại:

- Chị Ba tui đó anh Tư!

Tư Cầu đâm ra luống cuống và như để làm tỉnh, anh ta nói nho nhỏ một câu bông lơn với thằng Năm:

- Cha, chị Ba mấy lớn xộn há!

Rồi anh ta tăng hăng lên tiếng chào chị thằng Năm:

- Cô Ba... mạnh giỏi...

Con Ba điềm nhiên cạp thêm một miếng ô môi nữa, dẫu môi mút mút ngon lành, rồi cầm liệng mạnh khúc ô môi còn lại vào góc nhà nghe cái "xạc" làm Tư Cầu dợm muốn né qua một bên. Xong xuôi nó phui tay đưa lên chùi miệng rồi ngoắc Tư Cầu lại:

- Lợi đây anh... (nó day qua hỏi thằng Năm)... anh Tư phải không mày?

Thằng Năm gật đầu.

- Ngồi đây chơi anh Tư!

Tư Cầu rề lại đứng gần bên sạp ván rồi ấp úng đáp:

- Dạ... cô Ba để đó tui...

Con Ba cười ngất bỏ chân xuống đất đứng dậy:

- Mèn đét ời! Dạ với thưa gì hồng biết!... Mà anh kêu tui bằng cô nghe chỏi tai quá! Lần đầu tiên tui mới nghe có người kêu tui bằng "cô" nên... tức cười thấy bà!

Thằng Năm cũng chen vô:

- Phải đũa anh Tư! Tụi này nghe chửi và nghe thiên hạ kêu bằng thằng kia con nọ quen rồi, bây giờ anh... sửa đổi cách kêu như vậy nghe sao nó... lách cạch kỳ lắm!

Tư Cầu chưa gì bị hai chị em thằng Năm dồn cho một hồi như vậy, đứng xụi lơ rồi cất giọng thở than:

- Cha, ở trên này cái gì cũng... lộn đầu lộn đít ráo, thiệt tui hết biết đường đâu mà rờ!...

Chị thằng Năm nghe Tư Cầu nói như vậy cười ngất, còn thằng Năm thì chắc lưỡi:

- Anh phải tập cho nó... quen chớ! Anh cứ kêu là con Ba, hay Ba Xá-Lị cũng được (rồi nó day qua hỏi chị nó)

Phải hông chị Ba?

Con Ba mỉm cười gật đầu.

Còn Tư Cầu nghe nói đến mấy tiếng "Ba Xá-Lị" thì nghĩ thầm rằng... danh hiệu ấy cũng do một cái "tích" gì đây, nhưng thấy không tiện hỏi và chỉ tìm cách trả lời cho xuôi:

- Được rồi, để thủng thỉnh tao sẽ kêu như vậy... chớ mới nóng hỏi đây mày bắt tao theo liền thì ngại miệng

quá mà!

Con Ba bước lại đứng gần một bên Tư Cầu, vừa vói tay bới lại tóc vừa nheo nheo mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân rồi ngừ ngừ trong miệng và kêu thằng Năm nói:

- Năm à! Mày coi anh Tư ảnh liền lạc khỏe mạnh như vậy chớ tụi bây cứ lo ăn hút hoài nên đũa nào đũa nấy ốm tong ốm teo như cò ma, rồi đến khi lâm chuyện có môn đưa lưng cho chúng đập hay là chạy tét hết như mây mới rồi đó!

Tư Cầu vội đỡ lời cho thằng Năm:

- Dạ... tui là dân mần ruộng nên nó phải như vậy đó, cô Ba à! Tui mà ở đây thét rồi da thịt gì cũng bệu ra hết!... Còn thằng Năm nó phải chạy... là vì thằng kia cao lớn dinh dảng sấp đôi nó. Đến như tui đây mà thiếu chút nữa cũng bị nó... nuốt trọn rồi chớ phải chơi sao!

Thằng Năm cũng hăng hái nói thêm:

- Phải chị có ở đó chị mới ngán! Nếu hông có anh Tư đây, tui chắc ba bốn đũa trong đám tụi mình có hạ được thằng Châu Tiếp thì cũng trầy vì tróc vảy chớ hông phải chơi! Còn anh Tư đây, ảnh liền mạng xông vô như con trâu cui...

Con Ba cười chặn lời thằng Năm:

- Sao mày nói anh Tư vậy vậy!

Tư Cầu cũng cười theo:

- Được mà cô Ba! Tui là dân mần ruộng, thằng Năm ví như vậy cũng hợp ý tui lắm...

Còn thằng Năm như nhớ trực ra điều gì, kêu rầm lên:

- Thôi, tui đói bụng thấy bà đây nè! Đi ăn cơm đi chớ!

Tư Cầu ngó quanh quẩn rồi lên tiếng hỏi thằng Năm:

- Ủa, bộ trong nhà chỉ có hai người thôi sao Năm?

- Ừ, có hai chị em tui thôi. Anh Hai tui thì nghe nói đi mần trên sở cao su của Tây, còn anh Tư tui thì ảnh đi... nghỉ mát rồi!

- Đi nghỉ... mát?

Con Ba cười nói vô:

- Đi... ăn cơm gạo lúc đó anh Tư! (rồi thấy Tư Cầu vẫn còn ngờ ngác, nó nói thêm)... Đi nằm khám đó mà.

- Vậy hả? Mà tại sao kỳ vậy?

Thằng Năm vội trả lời:

- Thì.. cái nghề tụi tui nó vậy đó, anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

- Cha, như vậy... hông nên đa Năm!

Con Ba mỉm cười, lắc đầu nhìn Tư Cầu:

- Thì mình dư biết là hông nên, nhưng rồi cũng bắt buộc phải nên! Cái gì riết rồi thành quen hết anh Tư à!

- Cha, quen cái điệu đó... ớn quá?

Rồi Tư Cầu hỏi thêm:

- Còn hai bác ở đâu cô Ba?

Con Ba thản nhiên trả lời:

- Ói, ông già tui ổng chết đâu hồi đời cổ lữ nào rồi; còn má tui thì nghe nói đi lấy chồng khác... Tui cũng hông biết bây giờ bà xiêu lạc ở đâu nữa!

Tư Cầu ngạc nhiên:

- Ủa, sao lại "nghe nói"?

Con Ba nhún vai:

- Thì hông "nghe nói" sao được, hồi ông già tui chết tụi này còn nhỏ xíu, rồi mạnh ai nấy bò... sống cù lằn cù lốc cho tới bây giờ...

Tư Cầu chép miệng than:

- Cha, như vậy khổ quá há!

Con Ba nhìn nó cười:

- Coi, cái anh này mới thiệt kỳ! Tự nãy giờ, chuyện của tui tui mà nghe anh than luôn miệng... Có gì khổ đâu? Tui tui cũng sống sờ sờ vậy!

Tư Cầu ái ngại nhìn lại con Ba:

- Nói như vậy thì hết chuyện rồi! Bộ mấy người tính sống... bặt mạng cô hồn như vậy tới già sao?

Con Ba dơ tay đập nhẹ vào vai Tư Cầu, rồi vừa liếc xéo nó vừa hỏi trêu:

- Mấy người nào hả? Anh cứ hỏi bá vợ hoài tui hông thèm nói nữa đâu!

Tư Cầu áp úng:

- Tui... thiệt tình, tui nghĩ sao nói vậy...

Con Ba vôi nói:

- Tui nói cà rờn chơi, đừng có để bụng ghen anh Tư!

Rồi nó rầu rầu nói thêm:

- Thì anh nghĩ coi: tui tui hông thể chọn cách sống nào khác được nữa anh Tư à! Với lại thét rồi nó quen đi...

Tui cũng chẳng biết sống như vậy là sướng hơn hay cực hơn, là phải hơn hay là quấy hơn nữa!

Tư Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn nhau... Con Ba bỗng tươi nét mặt lại, nhanh nhẹn bước ra cửa và ngoắc Tư Cầu:

- Thôi đi kiếm cơm ăn chứ! (rồi nó làm bộ xụ mặt nói giọng như trách móc)... Cũng tại anh khơi ba cái chuyện mắc dịch đó ra... mất vui đi!... Còn thằng Năm, bộ mày hông đói hả? Sao hồi này mày hồi nong hồi nả lên vậy?

Thằng Năm ừ một tiếng bước theo ra cửa. Tư Cầu đứng xớ rớ rồi lên tiếng hỏi:

- Ủa, bộ ở nhà hông có nấu cơm hay sao?

Thằng Năm vọt miệng hỏi lại:

- Ai nấu bây giờ?

- Thì... chị Ba mày chi?

Thằng Năm ngó chị nó rồi cười đáp:

- Ý trời, chỉ nhúm lửa cũng còn chưa cháy nữa, chứ nấu cơm khi gì được!

Con Ba chạy vụt lại cú trên đầu thằng Năm một cái nên thân:

- Cái thằng dịch bắt này, mày đồ tộ cho tao quá vậy mày!

Rồi nó quay qua phía Tư Cầu cười xẻn lên:

- Thôi đi anh Tư! Hơi sức đâu mà ở đó nghe cái thằng mắc toi đó nói bá láp! Tụi tui ở đây quen... ăn cơm quán, cơm tiệm cho nó tiện... Dân ăn quán ngủ... thớt thịt mà!

Tư Cầu cũng nói xuôi theo;

- Thì tui đay cũng vậy...

Rồi anh ta theo hai chị em thằng Năm bước ra khỏi cửa... Thằng Năm còn dừng lại lấy chân khều tấm cằng-tăng kẹp nép tre dùng làm cửa, rồi tống mạnh cho nó đóng ập vào nghe một cái xình...

Thấy vậy, Tư Cầu thắc mắc hỏi:

- Bộ mày hông có khóa cửa lợi sao?

Thằng Năm dơ tay nín lồi anh ta đi và đáp:

- Ôi, trong nhà có khi khô gì mà sợ bị ăn cắp! Mà tụi tui là dân... tổ sư về cái vụ đó thì còn ai mà vô đó nữa!

Tư Cầu lắc đầu rồi rảo bước theo chị em tháng Năm... ..Đi qua đám đông ở chợ, con Ba lách người này, tránh người kia, lẩn người nọ... vóc mình bó sát trong bộ đồ xắm uốn éo dẻo dẻo và gọn bần làm Tư Cầu đi theo sau phải để ý trăm trò thâm: "*Con gái ở chợ dầu sao cũng không ô dề kịch cơm như con gái ở đồng!*". Nghĩ vậy, tự nhiên nó mỉm cười và nhìn kỹ từ mái tóc xức dầu mượt rượt bới lơ trên lưng của con Ba, đến cánh tay trần, tuy không được mấy no tròn nhưng trắng hồng và loang loáng lông măng mịn nhuyễn, đến cườm tay bên trái có đeo một chiếc vòng bạc to tướng làm bằng nhiều hình vũ nữ Aspara chạm dính liền lại...

Rồi bỗng nhiên, như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu lắc đầu mấy cái liền, thở dài, đoạn rảo bước vượt qua con Ba để tiến lên đi cặp kè với thằng Năm ở phía trước...

◦ ◦
◦

... Cả tháng nay, Tư Cầu thôi không đi bắt mối vác hàng cho mấy chiếc ghe buôn dưới bến sông nữa. Cô Năm bán quán cơm ở ngoài chợ vì có người làm công xin thôi nên kêu Tư Cầu vô giúp việc. Làm chỗ đó, tuy tiền nong có khá hơn và có đều đều hơn, nhưng Tư Cầu vẫn không thấy thích, vì anh ta vẫn ngại sự ràng buộc. Đi

vác hàng dưới bến sông, tuy bữa đói, bữa no, nhưng được cái muốn đi dọc đi ngang gì cũng được, vui thì làm, buồn thì thôi... chẳng ai kèm cặp hay rầy la quở trách, tiếng nặng tiếng nhẹ gì đến mình hết.

Nhưng chỗ cô Năm là chỗ ơn nghĩa: hồi anh ta mới chân ướt chân ráo lên đây thì cũng nhờ nơi đó, và sau này anh ta vẫn ngủ đậu ở hàng ba nhà cô Năm. Hơn nữa, thiệt ra thì ý cô Năm cũng thương tình muốn giúp đỡ cho anh ta công ăn việc làm vững chắc một chút. Tuy vậy, đối với Tư Cầu công việc làm mới này cũng chỉ có tính cách tạm bợ. Anh ta biết rằng từ đây mình có thể bươn chải được với cuộc sống ở thị thành, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ rằng: mình chỉ có thể tìm được sự thanh thoi giữa chốn ruộng đồng quen thuộc mà thôi...

...Thường thường mỗi đêm, vào khoảng mười hai giờ rưỡi khuya, Tư Cầu và mấy người làm công trong quán của cô Năm mới bắt đầu dọn dẹp để về nghỉ. Một đêm nọ, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo xếp cất mấy chồng đĩa bàn thì nghe tiếng hút gió... "ám hiệu" quen thuộc của thằng Năm. Anh ta vội quay đầu ra nhìn thì thấy, ngoài thằng Năm ra còn có con Ba và một gã thanh niên nữa cũng trạc tuổi như nó. Thằng Năm đã te te chạy lại:

- Rồi chưa anh Tư?

Tư Cầu chỉ mấy chồng đĩa chén:

- Còn có chút đỉnh này nữa là phần của tao kể như xong đêm nay.
- Nếu vậy thì anh làm xăng xăng lên đi. Có chị Ba tui và thằng Sáu Cầu chờ ngoài kia kìa!

Tư Cầu ngược mắt nhìn ra rồi hỏi lại:

- Thằng Sáu Cầu nào đó mày?
- Ồi, cũng bỏ nhà hết mà! Nó cũng ở trong bọn tui tui...

Tư Cầu mỉm cười:

- Hèn chi tao thấy cái bộ vó của nó tao nhận ra liền..

Thằng Năm làm bộ nói lấy:

- Thôi đi anh! Anh cứ nói cái điệu móc lò đó hoài... (rồi nó hỏi Tư Cầu) làm mau đi cha nội, chị Ba chỉ kéo tui tui tấp vô đây để rủ anh đi chơi đó!

Tư Cầu đang bưng chồng đĩa vội đặt xuống:

- Rủ đi chơi? Mày biết bây giờ mấy giờ hông mà còn kéo nhau thả rề ngoài đường nữa! Thôi mày ơi, mày làm ơn ra nói với chị Ba mày để khi khác... Minh mệt thấy bà trông mau mau đi nghỉ cho khỏe cái xương sống mà nó còn rủ rê đi chơi chớ!

Thằng Năm đứng chống nạnh và làm mặt nghiêm:

- Ê, chị Ba tui chỉ.. mời anh chớ hồng phải tui đa nghen! Mà tui nói cho anh biết: nội cái chợ cũ này, hể chị Ba tui chỉ ra lệnh thì từ già đến trẻ cũng phải nghe rặng rặc hết nghen! Đến lính mã-tà, phú-lích còn chạy tét chỉ nữa chớ đừng nói ai...

Tư Cầu cười rộ lên:

- Mày khỏi quảng cáo tao cũng nghe đồn rồi! Cái điệu này thì chị Ba của mày còn bảnh hơn... bà Chúa Xứ ở dưới tao nữa.

Thằng Năm nguýt nó:

- Thôi đi anh! Đừng có nói tầm xàm hồng nên đa!

Rồi nó xuống giọng năn nỉ:

- Nói chơi vậy chứ anh ráng làm mau mau đi chớ chị Ba tui chỉ đợi ngoài kia kìa. Với lại còn có thằng Sáu Cầu nữa.

- Hứ, mày nói chị Ba chờ thì tao nghe còn lọt tai... Mười Cầu nữa tao cũng hồng ngán chớ đừng kể là thứ Năm, Sáu Cầu gì đó!

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Cha nội này sao bữa nay sanh chứng quá cỡ vậy cà!... Mà thôi, anh muốn nói gì cho sướng miệng thì nói, chớ cũng phải đi với tui tui mới được!

- Mà đi đâu? Gần một giờ khuya mà còn đi chơi nổi gì?

- Chị Ba tui tính lợi rủ anh đi kiếm chè cháo gì ăn chơi đó mà! Tui tui mới đi coi hát bóng ra rồi đi thẳng lại đây.

- Vậy hả!... Thôi tao cũng ráng đi, chớ hồng lẽ chị Ba mày và mày mắt công lại đây mà tao để... xách xe đi không thì coi cũng kỳ.

Thằng Năm thờ hất ra:

- Dữ hông!

Tư Cầu vội dọn dẹp rút, rửa tay lau mặt qua loa rồi lên tìm cô Năm cho hay để theo ra đi với thằng Năm.

...Vừa thấy Tư Cầu ló ra tới, con Ba đã lên tiếng trước:

- Cha làm gì lâu dữ vậy anh Tư!

Rồi nó nhông nhanh nói tiếp:

- Anh bắt người ta đợi mỗi chân thấy mờ!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ...
- Dạ, dạ... hoài! Thiệt thấy ghét anh quá!
- Bị mắc lo dọn dẹp nhiều quá cô Ba à...

Con Ba lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

- Tội nghiệp dữ hông!

Rồi nhận thấy Tư Cầu đưa mắt nhìn về phía Sáu Cầu, con Ba vội giới thiệu:

- Ý quên chớ! Đây là thằng Sáu anh em trong bọn tụi tui... (rồi day qua Sáu Cầu) Anh Tư đó Sáu, anh Tư đã hạ thằng Châu Tiệp mà tao nói với mày bữa hôm đó?

Để trả lời cho sự giới thiệu đó, Sáu Cầu thọc hai bàn tay vô túi áo bi-ra-ma sọc, lườm lườm nhìn Tư Cầu và ngừ ngừ trong miệng, còn Tư Cầu cũng đứng xồng lưng "nghinh" lại nó một hồi rồi khẽ gục gặc đầu, nửa như để chào, nửa để đánh giá... thềm người đối diện. Đoạn, anh ta mỉm cười nói:

- À ra đây là... anh Sáu... Mạnh giỏi anh!
- Ờ... cũng như thường...

Con Ba thấy cái không khí... kém thân mật giữa hai người nên với tay kéo Tư Cầu đi:

- Thôi mình đi kiếm cái gì ăn chớ!

Thằng Năm vọt miệng nói:

- Đi kiếm cháo ăn đi chị Ba.

Tư Cầu thiết tha bàn vô:

- Thôi đi mày, tao mần ở quán cơm, nên nghe nói tới cơm cháo là tao đủ ngán rồi. Theo tao thì mình nên đi kiếm ba cái chè hay đồ ngọt gì đó ăn cho nó nhẹ bụng để ngủ...

Con Ba vội nói xen vào:

- Ừ phải, mình đi ăn cho nó... khỏe nghen mày Năm?

Nhưng Sáu Cầu lại xía vô:

- Tui ăn cháo hê! (rồi nó lên giọng cằn nhằn) Đói bụng thấy mờ mà đi ăn chè thì ăn thua gì!

Con Ba vừa đi vừa nhìn lại nó và nói sảng:

- Thì mày muốn ăn cháo thì ăn chớ ai cản. Tao nói với... thằng Năm chớ bộ nói với mày hả?

Sáu Cầu ấp úng đáp:

- Thì mình đi chung với nhau nên tui cũng bàn vô như vậy...
- Bàn đánh gì vậy mà bàn! (nói đến đây con Ba đứng lại nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu rồi chậm rãi nói tiếp)... Anh em với nhau, tao nói với mày hoài: với tao thì cái gì cũng phân minh đâu đó hết. Tao cho mày cái gì thì mày cứ biết hưởng cái đó đi, chớ đừng lằng nhằng đòi hỏi lời thôi rắc rối gì khác nữa. Tụi mình đâu phải là thứ hạng đàn bà con gái, đàn ông con trai bắt buộc phải sống cho có đầu có đuôi, có luật có lệ như thiên hạ vậy được... Tao nói sơ sơ vậy chắc mày dư hiểu rồi. Tụi mình ở chung với nhau lâu quá mà!

Sáu Cầu xụ mặt:

- Nhưng cái chuyện này đâu phải chuyện... làm ăn đó Ba? (nó định nói thêm nữa nhưng lại thấy có Tư Cầu nên lại thôi)

Con Ba cười vang lên:

- Thiệt tao không dè mày già đời rồi mà còn nói cái giọng... công tử bột đó. Với tao cái gì cũng là chuyện... mần ăn hết ráo!

Rồi nó nghiêm mặt nói tiếp:

- Đây, tao nói cái này mày thử nghĩ coi: khi mày lác hầu bao của một anh lái buôn, hay khi mày xí gạt một người con gái lỡ bước bơ vợ ở miệt tỉnh mới lên để đoạt tiền bạc, nữ trang của người ta... như vậy có phải là chuyện mần ăn hay không?

Sáu Cầu gật đầu. Con Ba lại tiếp:

- Đó, mày coi là chuyện mần ăn! Nhưng nếu mày nghĩ rằng: mày đoạt tiền của người ta như vậy, ông lái buôn có thể đâm đầu xuống sông tự vận rồi để khổ cho cả gia đình vợ con ở nhà, cô gái vườn mới lên có thể sa churen vô xóm điếm rồi ở riết trong đó cho tới chui vô nhà thương thí nằm... Nếu mày nghĩ như vậy thì có phải là chuyện mần ăn không mậy?

Sáu Cầu nhăn nhó đáp:

- Ôi ai hơi sức đâu mà nghĩ... bậy bạ như vậy để rồi chết đói hết cả đám hả?
- Đó cái chuyện của tao với mày thì cũng tương tự như vậy!
- Chuyện của tui với Ba... khác.

Con Ba cười thương hại:

- Đó, cái gì mày cũng "cái nọ xọ vô cái kia" hết nên mới sanh ra rắc rối!

Thằng Năm với Tư Cầu đã đi vượt lên trước vài bước cũng đứng lại chờ. Thằng Năm bèn nói:

- Thôi để tui với anh Sáu đi ăn cháo, còn chị với anh Tư đi ăn chè là êm hết.

Tư Cầu cũng chen vô nói:

- Thôi, tui ăn cháo luôn cũng được, như vậy cho chắc bụng...

Nghe Tư Cầu muốn "hùa" theo cho êm chuyện như vậy, con Ba càng thêm bực mình với Sáu Cầu.

Nó vùng vằng bước đi và kêu Tư Cầu:

- Thôi mình đi anh Tư! (rồi nó hướng về phía Sáu Cầu để nói lấy thêm)... Tự nãy giờ tui nói là nói vậy, chớ chè với cháo gì cũng ở gần một bên đó, ai muốn ăn thứ gì thì cứ việc xè qua ăn thứ nấy khỏi phải lòi thòi gì hết!... Thiệt mấy cha nội này rắc rối quá!

Sáu Cầu lủi thủi bước theo sau...

◦ ◦
◦

Sau khi ăn uống xong xuôi, cả bọn bốn đứa: con Ba, Tư Cầu, thằng Năm và Sáu Cầu thả về trên đường Boon để đi xuống phía bờ sông. Tư Cầu thấy mỏi mệt và buồn ngủ nên lên tiếng nói với con Ba:

- Thôi khuya rồi, cô Ba và... anh em để tui đi địa nghỉ vì sáng mơi tui còn đi mần công chuyện...

- Mới có gần hai giờ mà khuya khi gì anh Tư!

- Ý trời, gần hai giờ sáng mà cô Ba còn cho là sớm nữa sao?

Con Ba cười đáp:

- Ờ phải... bị tui tui quen sống như vạc ăn đêm nên hết biết giờ giấc gì ráo! Mà thôi, mai anh Tư còn mắc đi làm, vậy để tui với anh Tư cùng đi lợi đàng đặng rồi tui địa sau cũng được.

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Thôi cô Ba... Như vậy mắc công lắm! Đây với đó có mấy bước, cô Ba để tui đi địa một mình cũng được mà!

Con Ba không trả lời Tư Cầu mà quay sang phía thằng Năm và Sáu Cầu nói:

- Sáu à, mày với thằng Năm cùng đi địa bước đi để tao đi với anh Tư... có chuyện một chút.

Sáu Cầu năn nỉ:

- Thì Ba để tui với thằng Năm đi theo để một lát địa chung một lượt hồng được sao?

Con Ba sáng giọng:

- Coi, sao tao nói cái gì mày cũng "cài" hết vậy Sáu? Tao đi với anh Tư có... công chuyện chớ bộ chơi sao hả?

Sáu Cầu nhăn nhó và ráng nói thêm:

- Thì sẵn dịp tui với thằng Năm đi theo luôn cho nó... vui churen vậy mà.

Con Ba chận ngang:

- Tao đã nói tao đi để bàn tính công chuyện mần ăn với anh Tư, tui bây theo rần rần như vậy lính tráng thấy nó để ý rình mò thì có phải "hôi ỏ" hết hông?... Sáu à, mày lớn rồi chớ phải còn con nít đâu mà đòi theo tao nheo nhẹo hoài vậy hả?

Sáu Cầu xuống nước ấp úng nói:

- Bè gì tui với Ba cũng đã...

Con Ba cướp lời nó và gằn gằn từng tiếng một:

- Thôi tốp tốp lợi ghen Sáu! Hồng phải có lúc tao... rộng rãi với mày rồi mày được mơi đòi hỏi nhiều quá ghen mậy!

Thằng Năm thấy vậy vội lòi Sấu Cầu đi:

- Thôi mình đi địa trước ngủ sớm cho khỏe anh Sáu à! Mà anh còn địa nhà ở xóm dưới nữa mà! Sáu Cầu biết không thể làm gì khác hơn được nên đành đi theo thằng Năm và nói xụi lơ:
- Đi thì đi...

Nãy giờ thấy con Ba và Sáu Cầu lòi qua tiếng lại, Tư Cầu bèn rút ra đứng xớ rớ cách đó vài bước và giả bộ như ngừng đầu đếm sao trên trời... Thằng Năm và Sáu Cầu đi rồi, con Ba hớn hờ chạy lại nắm cánh tay Tư Cầu kéo đi:

- Thôi mình đi anh Tư!

Tư Cầu rị nhẹ lại và nói:

- Cô Ba làm như vậy... mịch lòng anh Sáu... coi kỳ quá!

Con Ba háy nó:

- Hứ, kỳ khi gì hông biết! Lâu lâu tui mới gặp anh một lần mà!...

Tư Cầu vừa đi vừa cần nhần:

- Thì đã đành như vậy rồi... Nhưng thế nào rồi anh Sáu ảnh cũng sanh thù sanh oán với tui cho mà coi! Tui thiệt ngán cái chuyện đó thấy trời...

Con Ba cự lại nó:

- Cái gì mà anh nói là sanh thù sanh oán hả?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Thì tôi với cô Ba... đi như vậy...

Con Ba vảnh mặt lên:

- Ở lãng nhách!... Đi như vậy rồi có làm sao hông? Có gì hông?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì tui nói... giả tỷ, nói... phòng xa vậy mà?

Con Ba bỗng luồn tay cặp ghệt lấy cánh tay của Tư Cầu, rồi đồng đa đồng đánh nói:

- Nói chơi vậy chứ, dẫu cho... có gì đi nữa thì cũng kệ mỗ nó!

Tư Cầu vội rút tay lại:

- Đâu có được cô Ba!... Bề gì cũng chổ anh em với nhau...

Con Ba làm bộ giận lẫy xô nó dang ra:

- Mại hơi hoài! Hổng phải ai cũng được tui cặp kè đi như vậy nghen!

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Thì tui biết rồi! Và cũng vì chổ đó mà tui rầu thúí ruột đây nè!

Con Ba lại níu lấy tay nó:

- Xớ ơi, anh sao dờ khệt! Bộ anh ngán thằng Sáu Cầu hả?

Tư Cầu cười mũi:

- Cô Ba đừng nói giỡn chứ! Đến thằng Châu Tiếp kia tui còn hông đếm xỉa tới nữa là thằng Sáu Cầu! Nhưng thiệt tình thì tui hông muốn đụng chạm tới nó... Cô Ba nghĩ coi: trong đời này, bộ hông còn chuyện nào cho xúng đáng hơn một chút để... đập lộn với nhau sao chứ!

Con Ba lớn tiếng cự nự:

- Cha, anh nói cái điệu đó, bộ anh chê tui đây là đồ bỏ chắt?

Tư Cầu vội nói chữa:

- Hông phải vậy đâu! (rồi nó cười mím chi ngó con Ba từ đầu đến chân) Cô Ba cao ráo... ngon lành như thế này, còn đòi tiên sa phụng lộn gì nữa, nhưng tui... ngán lắm cô Ba à!

- Coi, anh ngán cái gì hả?

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Con Ba lại hỏi thêm:

- Thì có cái gì anh nói đại đi! Bề gì tui với anh cũng là chổ quen biết nơi xứ lạ...

- Hông nói giấu gì cô Ba, tui mà trôi giạt lên đây cũng tại một con đàn bà. Tui bị một lần đó cũng đủ tổn tới già rồi!

Con Ba nghe nói cười rộ lên. Tư Cầu ngờ ngác nhìn nó hỏi:

- Coi, sao cô Ba cười dữ vậy?

Con Ba cố nín cười lại:

- Thấy cái điệu bộ anh như vậy, rồi nghe anh nói bị... thất tình, ai mà hông tức cười! (rồi nó tò mò hỏi thêm) -

- Sao anh, chắc chỉ ngộ lắm phải hông anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Ủ... kể ra thì cũng coi được được.

- Chắc hơn tui phải không anh, nên mới để câu anh như vậy?

Tư Cầu cười xòa:

- Hơn gì nổi! Nhưng thiệt ra thì khó... so sánh quá! Nó mặn mòi, còn cô Ba thì sắc sảo.

- Hừ, anh nói dóc tở! Mà đầu đuôi câu chuyện ra sao anh kể lại cho tui nghe coi.

Tư Cầu lắc đầu:

- Ôi, cái chuyện nó cũng rắc rối lắm cô Ba ơi! Mà nó qua rồi kể lại làm gì cho thêm phiền.

Nhưng con Ba nằng nặc đòi nó thuật lại, nên cuối cùng Tư Cầu cũng phải chịu theo. Anh ta nhìn ra khoảng tối mịt mù ngoài sông như để hồi tưởng lại cuộc tình duyên cũ, rồi chậm rãi kể sơ lại từ khi nó với Phấn mới thương nhau cho đến lúc bị bỏ rơi và đi luôn lên Nam Vang...

- ... Đó cô Ba, cô Ba tính coi như vậy mà biểu tui hồng cạch tới già sao được!

Con Ba gật gù rồi chắc lưỡi nói:

- Phải mà, tại anh gặp con ngựa sút chuồng đó...

- Ý, đừng nói bậy nà!

- Cha, bây giờ còn binh nó nữa hả?

- Binh khỉ gì hồng biết? Nhưng cô Ba nói như vậy làm chi!

Con Ba gân cổ nói:

- Thì tui tức cho anh nên tôi mới nói! (rồi nó nắm lấy tay Tư Cầu và dịu giọng xuống) Nhưng anh đừng tưởng con đàn bà nào cũng vậy nghen! Tui khác đa!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Cái đó còn để... hỏi lợi coi!

Con Ba lắc tay nó hai ba cái:

- Tui nói khác thiệt chứ không phải tính chuyện mà con mắt anh đâu! Đòi tui như vậy, tui hồng cần rù quên ai hết, tui vừa ý ai và ai khoái tui thì... ráp nhau lại chứ hồng nói on đơ gì hết, rồi khi nào muốn dang ra thì... mạnh ai nấy đi chứ hồng ai cột buộc với ai gì ráo!

Tư Cầu lắc đầu:

- Nói như cô Ba vậy nghe coi dễ quá! Bộ cô hồng tính tới chuyện chồng con ăn đời ở kiếp với nhau sao?

Con Ba xì một tiếng:

- Cảnh sống như tui mà chồng con lùm đùm lè đề... coi sao được!

- Thiệt tui cũng... chạy tét cô Ba!

- Coi, vậy mới hồng có chuyện rắc rối, mới hồng khóc lên khóc xuống... như anh vậy!

- Cô Ba cứ kêu ngựa tui hoài... Chuyện của tui cô làm sao hiểu được!

Con Ba cười đáp:

- Hiểu làm đách gì cho mệt! (rồi nó đưa tay ôm lấy ngang hông của Tư Cầu) Mà thôi, bây giờ có tui đây để tui mắc đèn đờ cho anh một thời gian có được hông hả?

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

- Ý cha, tui bị một lần cũng xác bắt xang bang rồi, bây giờ cô "mắc đèn" nữa thì chắc sụm luôn quá!

Con Ba cứ ôm ghệt lấy nó và vừa kè nó đi vừa thì thầm bên tai:

- Anh sao thấy ghét quá! Người ta mắc đèn cho, chứ bộ ai đòi hỏi cái gì hay... rù rê anh trốn đi đâu nữa mà anh sợ!

Nghe nói vậy, Tư Cầu vừa mắc cỡ, vừa thắm ý gờ tay chọc lét con Ba, làm nó vừa kêu ái ái, vừa cười sặc sặc, rồi vùng ra chạy lên trước. Nó đứng bới lại đầu tóc và nói với Tư Cầu:

- Thôi, tui hồng giận nữa nghen!

Tư Cầu rảo bước đến gần:

- Ai biểu cô Ba nói tầm bậy chi?

Con Ba vánh mặt lên:

- Cha, nói tầm bậy mà trong bụng khoái chí tử!

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi đi:

- Thôi hồng nói đến chuyện đó nữa!
- À, anh hồng nói thì thầy kệ anh chứ tui nói hoài hoài...
- Tính làm trận làm thượng chắc?
- Thì cũng đâu đó!

Tư Cầu chắc lưỡi thờ hất ra. Nghe vậy, con Ba quay đầu lại hỏi:

- Bộ tui quấy rầy anh hả?... Hay là tui hồng được vừa mắt anh hả anh Tư?

Tư Cầu vội đáp:

- Hồng phải vậy đâu!
- Chớ anh làm gì mà coi bộ bệu rệu quá vậy?

Tư Cầu mỉm cười nhìn con Ba:

- Thiệt tui cũng chạy cô? Cái gì cô cũng hay hỏi tới quá!...
- Thì tui có thương, có quý anh tui mới hỏi, chớ phải thằng nào khác, tui hỏi làm đách gì cho mệt!

Tư Cầu cảm động ngập ngừng nói:

- Tui biết như vậy rồi... và cũng tại chỗ đó mà tui hồng... yên trong bụng.

Con Ba trở mắt hỏi lại:

- Coi, tại chỗ đó... làm sao? Anh nói rõ cho tui nghe đi!
- Thì... cô Ba quen biết thiếu gì người khác bảnh tởn gấp bội tui, sao cô Ba lại...
- Lại chắm anh, phải hồng?

...Rồi nó cười rộ lên và đưa tay véo má Tư Cầu:

- Hứ, có vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui! Thì tại anh có chỗ... khác người ta nên tui mới thương anh đó! Chớ nếu anh cũng... xen kẹt như tui nó, thì thử thời anh rờ tới cái móng churen tui cũng hồng cho!
- Cha, sao kỳ quá há!
- Con này vậy đó?

Nhưng Tư Cầu còn thắc mắc hỏi lại:

- Cô Ba nói tui "khác" là "khác" ở chỗ nào?

Con Ba dậm ra lúng túng:

- Thì anh khác là ở chỗ anh hồng giống tui nó. Anh thiệt bảnh, mà bề ngoài anh... như thường. Anh hồng có lác các nè, anh hồng làm tàng nè, anh thiệt thà nè, anh tốt bụng nè, anh... nghĩa là anh... ngon lành mà hồng giống chút xíu nào cái tui... đá cá lẩn dứa của tui. Tui khoái anh là ở chỗ đó!

Tư Cầu cũng bắt tức cười và nói chọc con Ba:

- Chắc cô Ba muốn... đổi món ăn để trở bữa chớ gì!

Con Ba véo anh ta một cái đau điếng:

- Bà vật anh. Anh dám nói vậy hả?

Rồi nó phụng phịu làm bộ bỏ đi. Tư Cầu vội te te chạy theo níu lại:

- Người ta nói có... chút xíu đó mà giận hả?

Con Ba lên giọng hăm he:

- Được rồi, để tui cho anh... biết tay tui!

Tư Cầu vuốt vuốt lấy cánh tay trần mát lạnh của nó:

- Thôi mà, vuốt giận đi... em cưng...

Con Ba bỗng nhảy xổ lại ôm chầm lấy anh ta và thủ thỉ bên tai:

- Tụi mình địa thắng nhà... em đi anh Tư!

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

- Thôi khuya trễ quá rồi... Mọi tui còn đi màn công chuyện nữa.

Giọng nói âm ấm của con Ba vẫn phều phào bên tai Tư Cầu:

- Thầy kệ nó anh! Em hồng biết đâu... Đi anh...

Tiếng "em" ngọt xớt của con Ba làm Tư Cầu thấy mát ruột. Anh ta như ngây ngất vì bóng đêm, vì mùi dầu bông lài từ mái tóc của con Ba xông lên, và vì cái thân mình gọn nhỏ nóng hôi hổi kia...

Bỗng một hồi còi tàu vọng lại từ nơi xa xa... Tiếng xúp-lê tàu rền rĩ, u hoài và dư âm của nó như mắc dính vào màn sương khuya mỗi lúc mỗi thêm dày đặc... Tư Cầu ngẩn ngơ nhìn về phía khoảng tối mịt mù ngoài sông... Con Ba thấy lạ khẽ đưa tay đập nhẹ nhàng vào vai anh ta:

- Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu giựt mình luống cuống đáp:

- Ờ... có cái gì đâu...

- Anh làm cái gì mà giống như ai hốt hồn anh vậy hả?

Tư Cầu thở dài rồi gượng cười nói:

- Hồng biết tại sao, mỗi khi nghe tiếng tàu xúp-lê... anh bắt nhớ ông bà ông vải gì đâu á!

Con Ba ôm ngang lưng anh ta lúi đi:

- Chắc anh nhớ nhà chứ gì! Thôi lợi đặng em nói chuyện chơi cho đỡ buồn đi anh!

Tư Cầu quay trở người lại, xuống giọng năn nỉ:

- Để anh dìu em à!

Mãi đến bây giờ con Ba mới để ý đến hai tiếng xưng hô "anh, em" của Tư Cầu, và nó cảm thấy hơi dạ được một phần nào. Nhưng nó cũng phụng phịu nói thêm:

- Thì anh lợi đặng em ngủ cũng vậy... cũng nhà cửa, cũng giường chõng chó bộ khác gì sao!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Khác chớ sao hồng khác? Nhưng bị bữa nay anh... nhức đầu và sao thấy đau bụng lắm nhảm nữa... Như vậy có lợi đặng em ngủ cũng hồng... sướng ích gì!

Con Ba tát một cái vào miệng anh ta:

- Dịch bắt anh! Người ta rủ anh dìu nhà cho có bạn chớ bộ... (rồi nó lo lắng hỏi thêm) Mà anh đau thiệt phải hông?

Tư Cầu tay bóp trán, tay xoa bụng:

- Đau thấy bà đây nè!

Con Ba vội móc túi lấy ra một hộp cù là nhỏ trao cho anh ta:

- Anh chịu khó lấy dầu sức đỡ đi. Coi chừng trúng gió đó nghen! Anh đừng quá ỷ y không nên đa!... Thôi để em đưa anh dìu để anh nằm nghỉ cho khỏe.

Tư Cầu xúc qua loa vài quẹt dầu rồi cùng con Ba rảo bước về phía nhà cô Năm... Tới nơi, Tư Cầu trao trả hộp dầu lại cho con Ba:

- Thôi em Ba dìu đi kẻo trễ lắm rồi!

- Sao, anh thấy có dễ chịu hơn chút nào hông?

- Ờ... coi bộ cũng bớt bộn.

- Anh cất hộp dầu để phòng hờ, ở nhà tui có hộp khác thiếu gì...

- Cám ơn em Ba, em dìu đi!

Con Ba còn đứng lựng khựng ở đó chớ chưa chịu cất bước. Thấy vậy, Tư Cầu làm mặt nghiêm hỏi nó:

- Ủa, cái gì nữa đó?

Con Ba ngược mắt ngó anh ta, rồi ngập ngừng đáp:

- Có gì đâu... Hay là anh cho em... ngủ đỡ lại đây với anh nghen...

Nghe Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi, con Ba đâm ra bực mình ngang và cự lại anh ta:

- Hừ, cho người ta ngủ đỡ một chút mà cũng làm bộ!

Tư Cầu vội nắm lấy tay nó năn nỉ:

- Ý trời, em nói nho nhỏ nó chớ! Đây phải anh cản đặng gì em, nhưng nhà cô Năm là chỗ người ta mần ăn... hai đứa mình... ngủ trong nhà trong cửa người ta như vậy hồng nên em à!

- Gì mà hồng nên?

- Em hồng biết, chớ ông già bà cả cho rằng: trai gái bậy bạ như vậy... xui xẻo lắm! Mần ăn lụn bại, cất đầu hết nổi đa em!

- Mốc xì họ!

Nói xong, con Ba thở dài sườn sượt. Tư Cầu cũng thở ra rồi nắm chặt lấy hai bàn tay của nó, lắc đầu nói:

- Thiệt tình thì đàn bà con gái, dầu cho chín xe mười vàng, bà hoàng, bà chúa, hay là... xếp bót như em Ba đây nữa, thì cũng giống nhau một thứ hết!... Thôi em Ba dìu đi, hai đứa mình còn gặp gỡ nhau nhiều mà...

- Anh nói thì phải nhớ nghen!... Anh kiếm chuyện xí gạt con này hồng được đa!

- Biết rồi mà!

Con Ba rút tay ra rồi đưa vội lên ôm chặt lấy đôi vai hơi hờ ra ngoài vì chiếc áo xắm cụt ngắn. Nó vừa co ro người lại, vừa xuýt xoa nói:

- Lạnh thấy mờ mà bắt người ta đi dĩa một mình!
- Thì để anh đưa em đi cho.

Con Ba vội đáp:

- Nói chơi vậy chứ anh vô nằm nghỉ đi! Coi chừng đau đó nghen!... Thôi em dĩa nghen anh Tư!

Đoạn nó quay mình, vừa ôm chặt lấy đôi vai vừa chạy lúp xúp về nhà. Tư Cầu vội nói vùi theo:

- Hồng thẳng đi chứ làm gì chạy vậy? Coi chừng ma chặn đường đó nghen!

Con Ba quay đầu lại cười phá lên:

- Mã-tà, phú-lích cũng biết có sợ nữa là thứ ma cò! (rồi nó lớn tiếng dặn lại Tư Cầu) Nhớ qua thăm em gấp gấp đó nghen!

Tư Cầu vừa nhón chân nhìn theo vừa gật đầu:

- Ủa mà!

Chờ cho con Ba đi khuất dạng ở góc đường, Tư Cầu mới lững thững đi vô phía hàng ba nhà cô Năm... Tự nhiên nó mỉm cười một mình, rồi thuận chân đá mạnh vào một nhánh cây bông búp de ra ngoài lối đi...

- ◦
-